

ceea ce urma era un soi de aplicare pe jumătate a metodei, folosindu-se efectiv primele șase lecții, dar nu și următoarele șase. Ce facem cu imaginația? Asta e ceea ce cred că lipsește foarte tare în așa numita Metodă, așa cum a fost ea practică. Examinarea interioară nu se poate limita la sine și la felul în care lumea exterioară te afectează. Ea trebuie să se extindă și la identificarea cu problemele altuia, la reflectarea ta în alții, pentru că există o legătură între tine și univers. Sondarea în adâncul ființei tale, în sentimentele și emoțiile tale proprii e folositoare doar în măsura în care poți să și *exprimi* ceea ce ai descoperit acolo. Dacă te sprijini doar pe introspecție și nu-ți pasă de restul lumii, atunci mai bine fă-o la tine acasă. Doar dacă o faci cu gândul că există o legătură cu toți oamenii din lume, cu toată experiența omenească, atunci ea îți poate fi de folos și capătă valoare."

După o clipă de gândire se apleacă înainte zîmbind și schimbă tonul. "Să vă spun ce fel de teatru îmi place să fac: de genul celui care îi face pe oameni să reacționeze așa cum am văzut acum două sau trei zile într-un bar unde mă aflam tocmai când echipa Rangers câștiga al cincilea meci de baraj. Îmi place foarte mult hockey-ul și era uimitor să vezi ce se întâmplă. Bărbații aceia, docheri, mari băutori de bere, erau ca niște copii. O emoție atât de puternică nu vezi niciodată într-o sală de teatru. Și ar trebui s-o vezi, mai ales pe Broadway, pentru că pericolele cărora trebuie să le faci față când te duci la teatru sînt reale! Dacă nu poți oferi publicului ceva care să fie mai tulburător și mai periculos decît ceea ce vede coborînd din metrou la Strada 42, atunci de ce ar mai plăti 50 de dolari pe un loc la teatru?"

"Bănuiesc că totul se reduce la asumarea acelui risc de care vorbeam mai înainte" - meditează el, coborînd de pe tribuna de o clipă. "Dorința de a-ți asuma riscul e ceea ce face teatrul palpitant. Iar atunci cînd faci o greșală cu adevărat mare, nu numai că publicul te va ierta pentru ea, dar te va și aplauda. Aceasta este arta și acesta e singurul motiv pentru care oamenii merg la teatru în ziua de azi." Încă un zîmbet amendează și această sentință. "Totul sună foarte grav, dar ideea mea despre a juca teatru e doar cam 50 la sută gravă. Restul de 50 la sută e să te simți minunat. Este și ceea ce îi învâlt pe elevii mei - sau măcar încerc - și anume că, da, e important, e grav și nu e ușor. Dar și că merită să o faci, pentru că pur și simplu te simți minunat".

JIM O'QUINN

(Traducere de ANA SCARLAT din "American Theatre")

- Cum v-ați procurat revista? (abonament, chioșc de difuzare a presei, difuzori particulari).
- Urmăriți cu oarecare regularitate publicistica teatrală?
- Ce articole v-au interesat în mod special în revista noastră? (interviuri, cronica dramatică, informațiile externe).
- Aveți de formulat observații cu privire la: opiniile exprimate, stil, ilustrație, grafică?
- Apreciați în mod deosebit contribuțiile unui anume autor?
- Ce subiecte ați dori să trateze revista?
- Cît de des mergeți la teatru?
- Urmăriți programul vreunui anumit teatru?
- Ce fel de spectacole v-ar interesa astăzi?
- Credeți că revista noastră ar putea contribui la înviorarea vieții teatrale din țară? În ce fel?
- Aveți intenția să vă abonați la revistă? (În cazul în care doriți s-o faceți, poziția revistei în catalogul de abonamente este 116).
- Ce ocupație aveți?
- Numele și adresa dvs.

10 MARTIE 1991, BUCUREȘTI

Încep prin a vă răspunde strict la chestionar, cu specificația că revista am reușit să o găsesc de cîteva zile (abonament mi-ar fi imposibil să fac - ar însemna să dau toți banii odată și mi-e imposibil).

"Difuzorul" era particular.

Nu. Este prima revistă de teatru pe care o citesc (al doilea număr, după 5). Nici măcar nu știu ce înțelegeți prin "publicistica teatrală". Sînt așa de multe?

M-au surprins plăcut articolele de (despre) Mircea Horia Simionescu și Marin Sorescu, Florian Pittiş și Marcel Iureș. Interesante și coupé-urile.

Nu pot încă să mă auez pe un anume autor pentru a-l aprecia în mod deosebit.

La teatru merg în medie cam de două ori pe lună, de preferat "Bulandra" și de curînd Naționalul (anul 1991).

Revista "Teatrul azi" se adresează unui număr mult prea restrîns de posibili cititori. Poate că ar trebui să fie mai accesibilă (chiar dacă ar duce la o pendulare valorică).

Înviorarea vieții teatrale se va face, cred, după ce tensiunea acumulată va începe să scadă.

Chiar dacă voi contrazice un autor din revistă, cred că teatrul clasic este foarte dorit, în special de tinerii care nu au

apucat să vadă. Și tineri vor fi mereu, generație după generație.

Salut astfel Hamlet-ul "Bulandrei" (văzut în 1989), ca și Regele Lear, Mizantropul. Cred că în special calitatea informației este foarte slabă, în materie de publicistică, referitor la teatru. Cîteva reclame TV nu pot suplini publicitatea străzii, care cred că ar trebui amplificată prin afișaje comune ale mai multor teatre.

Sînt student I.P.B. și mă îngrijorează lipsa informației teatrale în rîndul colegilor mei. Poate că și aici s-ar putea face ceva. Poate că întâlniri și discuții actor sau regizor cu grupuri de studenți în altă conjunctură decît scenă-sală, eventual numai sală.

Nu doresc să mi se publice opiniile, însă mi-ar face plăcere să mi se răspundă.

Cred că publicarea programelor teatrale bucureștene ar ridica numărul doritorilor și ar uza de o eventuală sponsorizare din partea teatrelor.

Fac parte dintr-un club studențesc numit "Clubul latin" și ne-ar interesa activități de cultură teatrală.

Discuția ar putea continua dar am senzația că vorbesc de unul singur. Dacă voi primi răspuns, voi lega firul rupt și ghemul se va putea deșira în continuare.

Cu respect,

■ GRIGORE MIHALCEA